

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Theseum annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

IN PLVT. THESEVM ANNOTATIONES
GVIL. XYLANDRI ET HERM. CRVSERII, INTERPRETVM.

Quarum has ab illis discernes hac nota in fine vsq. ἡγορημάτων,
apposita, Cr.

V T I L E est admodum, scire qua quis ætate, quibus temporibus vixerit, quorum hominum fuerit æqualis. Id quamuis de Theseo indicare difficilius est, quia ante Olympiadas fuit: tamen quum Helena puella sit ab ipso rapta, quum filii eius in Troiano bello fuerint, quum ipse Hercules amicitiam coluerit, colligi ex iis quæ apud Clementem Alexandrinum lib. 3. apud Dionysium Halicarnass. lib. 1. De antiquitate Romana, apud alios multos historiarum & annalium scriptores demonstrantur, potest, à Romulo & Roma ad Aneam vsque & Troiam tempora repetentibus nobis, Theseum annis circiter ante Romam conditam cccc. floruisse. (nam nos quidem initio Romæ pro meta quasi & scopo utemur, ad quem dirigamus omnes alias historias, & ad hos quasi carceres reuocemus: quando neque de annis à creato mundo elapsis certum & firmum quicquam adhuc traditum est: & si quis ad natales Christi referre tempora velit, nullo id negotio facere possit, quum constet fere, anno ab V. C. dcccl. Christum natum) Plutarchus quidem autor in vita Cimonis est, ossa Thesei cccc. circiter post exilium eius annis Athenas à Cimone reportata fuisse. id autem apparet circa annum Romæ cclxxx. factum fuisse: vt vix c. l. annis, aut ad summum cc. ante Romam conditam viguisse Theseum, inde iudicari possit. Sed & is locus (vt multi alii) mendosus haud iniuria, opinor, censeripotest: & si hoc non sit, aliam à nostra & recepta supputationem sequi Plutarchus potuit: quando non vnam, sed plures, ipse Dionysius refert. Cæterum Sossius iste Senecio cuius tam nobilis est in Plutarchianis lucubrationibus mentio, quatuor sub Traiano gessit consulatus, vt ex annalibus patet. Fuisse eum in summo apud imperatorem honore, Xiphilinus scribit ex Dione.

Pag. 1. b. Vt Aeschylus verbis utar] Versus sunt de tragœdia cui titulus, ἡντὰ θηὶ Οηεΐας.

Ibid. Pugnaces ambo] Versus est Homericus Iliad. 7. Idæi præconis ad Hectorem & Aiacem.

Ibid. Si, qua minime tragice dicta videntur, ad veritatem faciunt] Lapsus hæc verba ad ea quæ de natalibus Thesei sequuntur, retulit. Ego sequutus sum distinctionem Græci codicis. videtur enim Plutarchus hæc dixisse fabulæ causâ remouendæ quæ de Romulo in cælum rapto fertur.

2. b. Euripides] Initio Hippolyti coronati.

Ib. c. Vtre pedem extantem] In Græco est, -δύμον Αθλωαίων εἰσοφικῶς θύει. Legendum esse ἀφικέσθαι ratio carminis docet. Iisdem fere verbis recitat hoc oraculum Ægeus Medææ apud Euripidem. Isacius in Lycophronem eadem copiose exponit, & ipsum oraculum hoc modo: (quam quidem genuinam lectionem esse puto) Ἀσπεύ τὸν ἀσπύχον πα ποδῶν α φέρτετε λαῶν Μή λυσις, ἀπὸν ἐς ἀκρὴν Αθλωαίων ἀφικέσθαι.

Ib. d. 3. a. Sub ingenti abditos saxo] Esse in via ab Hermione Træzenem euntibus, ait & describit Pausan. li. 2.

Ibid. d. Quod ἠέδου Grace dicitur] Xylander ibi perspicuitatis causa de suo addidit, Vtrobique vi Græci vocabuli aspiulante. nam (inquit in Annot.) ἡδὸ θηρὶς Adoptitius dicitur, ὡς ἡδὸ τὸ θῆρῆαι: ac θῆρῆς, Adoptio. & quum ἠθῆμαι sit Pono, à monumentis istis repositis dici potuit ὀνομαί.

Ib. e. Vt de Abantibus memorat Homerus] In Bœotia vocans eos ὀπιθεν κοιδόντας, crinito occipite. Cæterum de more comæ deo nuncupandi & consecrandi, Pausanias hæc, τὸ ἴδιον αἰάθῃμα χειρομένον πτω κάλυψαι παρδὸς οἱ ὄπιθι τῆς Κηφισσοῦ. καθῆσθαι δὲ ἐκ παλαιῆς ὅτις παῖσι τῶν Ἑλλήνων, τῆς Ὀμήρου τῆς αὐτοκράτορος ποιήσεως, ἐς τὴν Πηλῆα εὐξάσθαι φησὶ τῆς Σαφὸς χεῖρῶν κερῶν ἀνασθῆναι ὅτις ἐκ Τροίας ἀχλὴος ἔκ κάλυψαι. Atticis. Locus Homeri est Iliad. 4.

4. c. Fruerenturque lacertis ad viol.] Thucyd. quoque lib. 1. p. 2. testatur Thesei ætatem fuisse latrociniis infestam. Cr.

5. c. Periphetem] Suid. Periphanem vocat. Vide Diod. lib. 5. Cr.

Ibid. d. In Isthmo Sinnim Pityocampem] Scribendum potius vnico u Sinin, vt & apud Paul. nec non apud Ouid. Metam. l. 7. quem vide. nam & ipse eleganter hæc Thesei facinora recenset, inter alia de hoc Sinide Pityocampem canens, Οὐ

vidit ille Sinis magna male viribus usus, Qui poterat curuare trabes, & agebat ab alto Ad terram late sparsus corpora pinus. Perperam enim ibi Scinis scriptum esse, vel ex metro patet.

4. c. Mulique stæbe & asparagis obsitum] Xyl. vertit Stæbaque herba & spinis densis obsitum. Cur autem (inquit in Annot.) ἀσπάραγος verterim Spinam, Suidas docebit. Et Eustathius ait in Iliadis 21. esse τὸ ἐκ τῆς ἀκανθῶν αἰα φύόμενον. Stæbam ex spinosarum herbarum numero esse, apparet ex Plin. 21. 16.

Ibid. e. Crommyonia fies] Ouid. Metam. l. 7. Cromyona vnico m scribit: Quodque suam securus arat Cromyona colonus, Munus opusque tuum est Theseu. Apud Pausaniam in Atticis legitur ἔστι τῆς Κορινθίας ἐν Κρομμύωνι. Sed rursus initio Corinth. Κρομμύων ἀπὸ τῆς Κρομμίου τῆς Ποσειδῶνος. Stephano est Κρομμύων, Plinio Cremyon. vt & apud Ouid. quidam cod. habent Cremyonia. Strabo lib. 8. Κρομμύων habet.

Ibid. e. Sunt qui Phæam mulierem latronem & c.] Sic vertit & Xyl. annotans, Lego enim non ληστρίδα, sed ληστρίδα, alioquin fuit vertendum, sunt qui Phæam vxorem Lestridis fuisse perhibeant: quod non admitto.

5. b. Hermione, Damastem Procrustem dictum] Hunc locum ita vertit & Xyl. in eumque sic scribit: Γραῖα sic habent: καὶ μικρὸν ἀσπύχον, Διαμῆστω ἐν Ἑρμιῶνι τὸν Προκρῆστῶν, αἰσθηδὸς αὐτῶν ἀπὸ τῶν κλητῶν, ὡς περὶ τῆς ἕνεσ. οὐκ ἔστιν. Lapsus quum vertit, Quum domuisset Procrustem, dubitasse mihi de voce διαμῆστω videtur, aut legisse ἐδάμαστω: etsi verbo nihil est opus, quum à superioribus hæc pendeant. alias & ipse dubitarem, nisi articulus ὄν ostenderet Damastem nomen, Procrustem cognomen esse, quum nemo scriptorum, quod ego sciam, Procrustem nomine Damastæ affecerit. Pausanias Atticis, περὶ πύτων τῆς Κηφισσοῦ ληστῶν Πολυπημονα ὄνομα, Προκρῆστῶν δὲ ἐπικλησίων, ὀνομαί ἀπὸ κτηνῶν. Ouid. Vidit & immanem Cephisidis ora Procrustem. Neq; hæc verba, ἀπὸ τῶν κλητῶν, sunt admodum euidentia: ideoq; (vt arbitror) à Lapo præterita. Videntur mihi hoc significare, Latronem illum hospites in lectum aut culcitram collocasse, & eorum artus tantisper extendisse dum luxatis membris longitudinem lecti implerent, atque ea vi iis mortem attulisset: quod sit ἀσπύχον. Quod idem fere traditum à Diodoro Siculo li. 5. inueni. Certe autor argumenti τὸ θῆρῆαι Pindari. (sive is est Triclinius) Procrustæ cognomen Sinidi tribuit: cum quo tamen reliqui dissentiunt. ἐν Ἑρμιῶνι αὐτὴν, locum significat in Isthmo, vt apparet ex Plinii lib. 4. cap. 51. & lib. Strabonis 8. & Pausania, atque aliis.

Ibid. c. Quem nunc Hecatombaona dicunt] Quia parum constat quo modo Græci, & Attici præferim, mentes Latinis nostris respondeant, & neq; interpretibus ea de re cum aliis, neque secum fere ipsis conuenit, malui nomen Græcum relinquere. Dicam sub finem totius operis hac de re quædam.

Ib. d. Distinctum cultrum, quasi carnes que apposite erant, distincturus, ostendit ei] Lapsus Gladium vertit quod est in Græco μάχαρον: satis inconuenienter, ne dicam imperite. Capulo gladii agnitum Theseum facile concedo, sicut est apud Ouidium: Quum pater in capulo gladii cognouit eburno Signa sinigenis. Eum ergo vt ostentaret Theseus, educendi cultri gratia protulit. Animaduerti etiam apud Homerum μάχαρον esse cultrum, ἔξίφος, gladium. Locum adscribam ex Iliad. 7. Ἀτρεΐδης δὲ εἰρουσάμενος χεῖρῶσι μάχαρον, ἢ οἱ παρ' ἔξίφος μάχα κελὸν ἀνὲν ἀσπύχου. Ἀτρεΐδης δὲ κεφαλῆων πῆμνε πείχας. Scholion: μάχαρον ἔστι τὸ ἔξίφος μικρὸν μάχαρον λίγυ. Est & apud Herodotum lib. 2. ἐστὶ κρέως καθ' ἀρῶ βουδὸς ὄψα πτυμμένη Ἑλλῶν καὶ μάχαρον γένετα Ατρεΐδης: id est cultro, haud quidem dubie, ne dicam Halicarnasensem Dionysium lib. 11. non semel scribere, Verginiam, quum vindiciæ essent ab Appio Claudio ab libertate delectæ, à patre suo cultro lanii confossam: μάχαρον μάχαρον. Et nostrates sane homines qui vulgari & impolito vtuntur sermone, etiam gladios messer nominant: quum culter sic Germanice dicatur, voce à Græco μάχαρον deducta, vt apparet. & quidem ipse Plutarchus, quum loquitur de gladio hoc, qui esset γυμνασία Thesei, non μάχαρον dicit, sed ἔξίφος.

